

små vogne, ca. 100 pct. for større vogne og ca. 150 pct. for meget store vogne.

For en almindelig *benzindreven droske* med en årskørsel på ca. 100 000 km betales for tiden ca. 7 500 kr. i samlet årsafgift, mens en tilsvarende dieseldreven vogn betaler ca. 2 400 kr. Efter lovforslagets satser i forbindelse med en benzinafgift på 51 øre pr. liter ville den fremtidige totale årlige afgift for en benzindreven droske med en årskørsel på 100 000 km andrage ca. 6 970 kr., hvoraf vægtafgiften ville andrage ca. 340 kr. For på samme måde som for andre dieseldrevne køretøjer at skabe et vist rimeligt forhold imellem de to beskatningsformer ansås det for nødvendigt at forhøje afgiften for *dieseldrevne drosker* ud over den i øjeblikket gældende tidobling, og lovforslaget fastsatte en forhøjelse til *15 gange* normal afgift. Herved ville afgiften for disse køretøjer stige ca. 120 pct. i forhold til den gældende afgift, men ville fremdeles ligge ca. 25 pct. under, hvad tilsvarende benzindrevne køretøjer ville komme til at betale ved normal årskørsel.

Den forhøjede afgift for de dieseldrevne køretøjer, der allerede er indregistreret, skulle ifølge lovforslaget ikke træde i kraft straks i fuldt omfang, men gradvis over en periode på 5 år.

Af de i lovforslaget indeholdte ændringer i forhold til gældende lov skal iøvrigt nævnes:

Ifølge lovforslaget inddrages *blokvogne* under beskatningen, således at der skal betales afgift af dem for det tidsrum, for hvilket der er udleveret nummerplader til kørsel med dem.

Grænsen mellem de køretøjer, for hvilke afgiften ved finansårets begyndelse skal indbetales for hele finansåret, og de køretøjer, for hvilke afgiften skal indbetales i kvartårige rater, var af motorkommissionen foreslået fastsat ved en årsafgift på 60 kr. Imidlertid ville en så lav grænse imellem helårsbetalende køretøjer og „ratekøretøjer“ medføre, at afgiften for et meget stort antal motorkøretøjer, hvoraf der efter de gældende regler må betales afgift for hele finansåret på een gang, nemlig almindelige personautomobiler, der ikke anvendes til erhvervsmæssig personbefordring, fremtidig skulle opkræves i 4 årlige rater, hvilket i betydeligt omfang ville forøge de administrative vanskeligheder og arbejdsbyrden for de opkrævende myndigheder. Grænsen foresloges derfor ved § 7 sat til 200 kr.

Med hensyn til motorkøretøjer, der erhverves af personer,